PATIMILE UNUI DIAVOL DE RANGUL TREI

de Stefana Cristina Czeller

Cum cobora spre împărăţia lui Scaraoţchi, ascultîndu-i porunca, Arăpilă se înfricoşa ca un muritor de rînd. Atît de tare îl cuprindea grija pentru pedeapsa pe care i-o va da Tartorul, că pînă şi coarnele începeau să-l mănînce. Să le scarpine însă n-ar fi fost bine cînd fiecare salt spre măruntaiele de pucioasă măsura cîte o sută de stînjeni, aşa că strîngea din dinţi şi îndura, blestemîndu-se pentru prostia sa. Cum se putuse lăsa înduioşat de un copilandru oarecare?! Nu-i era destul că fusese uitat la ultimele trei înălţări, de era încă drac de rangul trei, mai făcea şi fapte bune?

Ajuns la poarta Iadului, unde îl întîmpinară urletele ascuţite şi smiorcăielile sfîrşite ale păcătoşilor sfîşiaţi ori traşi în ţeapă, dar şi binecunoscuta putoare ce-i lipea minunat nările, Arăpilă simţea un fel de tremur la lingurică. Doar mîndria sa drăcească îl ajuta să nu arate că e la ceas de cumpănă şi să afişeze un rînjet fălos. Deschizînd poarta ghintuită, trase adînc fum în piept şi o porni printre dracii de dîrvală, de rangul cinci şi patru, ca şi cum nici usturoi n-ar fi mîncat, nici gura nu-i mirosea.

Merse ţintit cale de un pogon, la umbra uriaşelor cazane cu ulei în care fierbeau nemernicii, lăsînd să-i mîngîie auzul bolboroselile lor. Deodată, văzu vreo douăzeci de oameni care plantau trandafiri. Munceau toţi cu spor mare, vegheaţi de un aghiuţă bocciu de te dureau ochii cînd te uitai la el. Soarele strălucea vesel deasupra cîmpului mănos răsărit chiar la capătul rîndurilor de cazane, păsărelele ciripeau gingaş şi trandafirii, cînd ajungeau cu rădăcinile în pămînt, pe loc slobozeau puzderie de boboci roz şi parfumaţi.

- Ce fac oamenii ăştia, bre? îl trase Arăpilă de mînecă pe dracul de rangul cinci.

- Plantează trandafiri, să trăiţi!

Arăpilă îi trase un bobîrnac încornoratului de se învîrti ca titirezul.

- Văd şi eu! De ce?

- Îşi ispăşesc osînda, să trăiţi! mormăi michiduţă.

Arăpilă scuipă scîrbit într-o parte.

- Mă, da’ prost mai eşti! Doar n-or huzuri, că nu-i Raiul acilea. Ce osîndă e asta, cu trandafiri şi păsărele?

- Aveţi oleacă de răbdare, să trăiţi!

De-abia termină de vorbit bocciul şi o muzică dulce de harpă se auzi, iar trandafirii îşi arătară pe de-a-ntregul splendoarea, de pînă şi Arăpilă rămase cu gura căscată. Pînă să o închidă, florile se smulseră din pămînt, cu tot cu spinii lungi cît degetul şi zburară drept spre osîndiţi. Cum îl ajungeau pe cîte unul, cum i se înfigeau în dos. Şi urlau păcătoşii, care ca ursul, care ca scîrţîitul uşii, cerşind iertare. Fiindcă spinii îi munceau cumplit, însîngerîndu-le părţile moi. Arăpilă izbucni în rîs, parcă mai uitînd de frică.

- Iaca, s-au mai schimbat lucrurile cît am muncit pe pămînt pentru slava Necurăţeniei Sale! Da’ cine au fost păcătoşii ăştia, băiete?

- Dregători de toate rangurile, să trăiţi! chiţăi dracul şi se apropie ţopăit de osîndiţi.

Abitir îi împunse cu furca, făcîndu-i să se ridice, apoi le scoase cu meşteşug spinii.

- La muncă, nu mai staţi! Aveţi alţi trandafiri de plantat. Şi ce-i cu moacele astea plouate? Ia cîntaţi ceva! Ştiţi ce-mi place…

Se priviră temător osîndiţii şi începură să lălăie. *Înfloresc grădinile, ceru-i ca oglinda*… Aşa de aiurit le ieşea, că Arăpilă nu ştiu cum s-o ia din loc, astupîndu-şi urechile ascuţite cu buricele degetelor. Încă ameţit de cele văzute, nu se opri să se desfete cu implorările sufletelor cocoşate sub bolovani colţuroşi, pe care-i cărau fără odihnă de mii de ani. Surîse slab, fără să se încălzească pe dinăuntru ca de obicei, la agonia gloatelor schiloade, silite să-şi devoreze propriile măruntaie. Trecu repede şi pe lîngă cei mîncaţi de viermii de foc, apoi pe lîngă păcătoşii cufundaţi în apele unui iezer fără fund. Dar cînd să cotească la stînga, văzu pe mal o scenă alături de care stăteau mulţi bărbaţi goi şi asudaţi, în ciuda frigului care îngheţa şi aburul răsuflării. Iar în faţa lor, patru femei superbe dansau pe ritmuri ţigăneşti. Îşi unduiau formele doar ghicite aşa de meşteşugit, că pînă şi lui Arăpilă îi curgeau balelele. Iar la cîte o zvîcnire mai jucăuşă, lăsau să cadă unul dintre vălurile care le acopereau. Unul, şi încă unul… Toţi bărbaţii gîfîiau, şi Arăpilă cu ei, aşteptînd să se

dezghioace ultimul strat de mătase şi pielea aurie a acelor fructe muiereşti abia date-n pîrg să se dezvăluie privirii.

Ele zîmbiră atunci luminos şi apucară cu degete lungi capătul celui din urmă văl. Bărbaţii icniră în cor şi-şi bulbucară ochii, de ziceai c-o să le iasă din orbite. Iar preaminunatele se rotiră şi se dezveliră cu totul. Şi în loc de trupuri catifelate, cu rotunjimi de piersică şi adîncuri ispitoare, se zăriră patru babe cu picioare strîmbe şi păroase, cu ţîţe pînă la genunchi şi şanţuri nenumărate săpate de vreme în piele, unde păianjenii îşi ţeseau pînzele din care se croiau vălurile lor.

- Pînă şi străbunică-mea arăta mai bine cînd au pus-o în groapă, urlă unul dintre bărbaţi, izbucnind în hohote amare.

Ceilalţi plîngeau şi ei cu lacrimi cît bulbul de ceapă, care le săpau gropi în obraji. Şi toţi dîrdîiau, înjurau şi scrîşneau nepămîntean din dinţi.

- Merge de fiecare dată cu fraierii aştia, susură lîngă Arăpilă un nichipercea şchiop şi sur. Netoţi mai mari ca ei n-am văzut de cînd mă ştiu!

- Ce-au fost pe pămînt? întrebă Arăpilă, încercînd să nu-şi arate dezamăgirea.

- Moralişti care s-au lăsat pradă poftelor, să trăiţi!

Iar după ce zise asta, se scobi în nas şi le făcu semn păcătoşilor să termine cu zvîrcoleala.

- Hai, încolonarea şi ochii la spectacol! De data asta poate îmi fac pomană de voi şi vă arăt ceva pe cinstite!

Arapul îi împinse un şut în pîntece ultimului din rînd şi o luă din loc. Mai merse oleacă şi dădu de o mulţime de trupuri uscate că vedeai osul prin piele, adunate în jurul unui tablou de-un stat de om. Iar pe pînză se zăreau un cerc negru şi un punct roşu, chiar în mijlocul lui.

- Eu ştiu, eu ştiu! sări în faţă un ins cu bărbuţă aurie şi nas coroiat.

- Ia zi, slutule! îl îndemnă un drac de gradul patru cu ochii încălecaţi.

- E o metaforă pentru relaţia Celui de Sus cu omenirea. Punctul roşu e Dumnezeu…

- Sictir, că nu te-ai prins! Altul la rînd!

O femeie micuţă, cu ochii adînciţi în orbite, se iţi de după el.

- De cînd îţi zic că n-ai minte? Vrea să spună că omul e singuratic de felul său, un punct înconjurat de cercul lumii. Aşa-i, dracule?

Sarsailă îi rînji în nas.

- Zît, netoato! Nici tu n-ai înţeles. Nu primiţi nici mîncare, nici apă!

Arăpilă îl trase pe drac deoparte, în vreme ce păcătoşii strigau fiecare în legea lui, ba chiar începeau să-şi care pumni în nas.

- Ia zi şi mie, ce înseamnă desenul?

Dracul dădu din umeri şi înghiţi dintr-o singură îmbucătură un măr roşu, zemos. Plescăi din rărunchi şi scuipă sîmburii, nelăsîndu-i pe osîndiţi să adune măcar unul.

- Scaraoţchi îl ştie, să trăiţi! Un punct într-un cerc, şi cu asta basta... De cinci sute de ani, de cînd se chinuie învăţaţii ăştia, nimeni nu s-a gîndit să spună ce vede. Mai trec măcar vreo trei sute pînă-i vine cuiva gîndul cel bun.

Clătinînd a mirare din cap, Arăpilă depăşi şi grupul acela. Încă puţin şi ajunse la poarta mică şi vineţie, ce ducea spre odăile Răutăţii Sale. Înghiţi în sec şi o atinse cu fereală. Pus pe şotii cum era în zilele bune, stăpînul Iadului mai obişnuia să arunce un blestem pe ea şi aşa se trezeau cei chemaţi la poruncă ba fără mădulare, ba că le creşteau crini din vîrful coarnelor. Poarta se deschise însă lin şi Arăpilă intră în odaia lungă-lungă, cu pereţi brotăcii, la capătul căreia se zărea o masă cu picioare de oaie.

Cum îl văzu, masa începu să behăie şi o luă la fugă spre el. Iar cînd ajunse la doi paşi de Arăpilă, se întrupă în spatele ei şi drăcoaica de gradul unu care era mîna dreaptă a Întunecimii Sale. Îşi trecu ghearele prin moţul zbîrlit şi-şi sticli colţii la el.

- Să-ţi fie întunecată ziua, spurcato! se înclină Arăpilă.

- Intră, te aşteaptă! E mînios nevoie mare. Tocmai schimba rînduielile, cînd te-ai găsit să te întreci în isprăvi cu ăia vărulii.

Arăpilă îşi netezi grăbit redingota, îşi trecu limba despicată peste dinţii auriţi şi suflă în palmă, să vază dacă are respiraţia cu iz spurcat taman cît trebuia. Apoi trecu prin uşa rotundă, care sughiţă vajnic la vederea lui.

Scaraoţchi, care se plimba dintr-o parte într-alta a iatacului, se opri atunci cînd Arăpilă îi îngenunche la picioare.

Era tare puţintel de statură şi, ca să nu-l supere, supuşii aveau grijă să se mărunţească şi se făceau că nu văd cum se ridică pe vîrfuri. Îl ştiau că la mînie e aprig şi cu sine, darămite cu alţii. Doar tot Iadul îngheţase, cu vreo mie de ani de în urmă, cînd Ucigă-L-Toaca, sătul să audă oamenii cum zic că-l trag pe dracul de coadă, şi-o smulsese smoc cu smoc!

- Mare bucurie e să-ţi zăresc faţa cea neagră, stăpîne! spuse tremurat Arăpilă.

- Lasă abureala, diavole! Ştii că grea pedeapsă te aşteaptă. Auzi, să salvezi un ţînc în loc să-mi aduci sufletele părinţilor!

Arăpilă începu să-i sărute copitele, cerîndu-şi preaplecat iertare.

- Te crezi în locul ăl cu verdeaţă? Cine a mai auzit să te păsuiască Vicleanul, ai?

Căzu Scaraoţchi pe gînduri, iar Arăpilă tăcu spăimos.

- Vroiam să te rup în cîte o mie de bucăţi preţ de trei sute de ani. Dar văd că altă osîndă trebuie să-ţi găsesc!

Tot părul de pe spate i se ridicase lui Arăpilă şi gîfîia, clănţănind din colţi, în vreme ce Scaraoţchi se plimba de colo-colo şi bolborosea în toate graiurile lumii. Din cînd în cînd, Tartorul se scărpina cu ghearele în creştetul turtit ori făcea un pas sau doi de vals, că era mare amator de muzică. Se scurse aşa un ceas întreg, de pe Arăpilă îl trecuse os prin os, dar tot nu cuteza să zică nici pîs. Tocmai cînd credea că o să-l ia cu leşin, Necurăţenia Sa începu să fluiere.

- Am găsit! Să nu-mi spună mie Ducă-Se-Pe-Pustii dacă nu e pedeapsa potrivită. Înapoi pe pămînt te trimit!

Îi mai veni inima la loc lui Arăpilă. Doar nu i se întîmplase lucru rău printre oameni, ba chiar le jucase nişte renghiuri pe cinste.

- Nu te bucura, împieliţatule, că n-am zis tot! tună Întunecimea Sa. Puteri de om vei avea şi stăpîn mai greu de mulţumit chiar decît mine. Iar dacă-i ieşi din cuvînt, furcile ţi-or sfîrteca trupul pînă-n vecii vecilor.

Un fulger îl lovi pe Arăpilă şi minţile i se întunecară. Cînd se trezi, primul lucru pe care îl auzi, încă înainte să dezlipească genele, fu un fel de orăcăit. Deschise întîi un ochi, apoi pe celălalt şi văzu că are în poale un plod. Zbîrcit şi roşu, răcnea cît îl ţinea gura şi dădea din picioare.

- Potoleşte-l, toanto! auzi o voce aspră.

Se întoarse şi se propti într-o namilă de bărbat, cu buze groase şi ochi răi. Iar în oglinda de pe peretele cu varul sărit, se văzu şi întîi nu se recunoscu. În loc de coarne, zărea o claie de păr creţ şi nespălat, în loc de colţi auriţi - gură ştirbă, ba îi mai răsărise şi o pereche de sîni scofîlciţi, de care trăgeau mîinile plodului. Nici nu se mai căută în jos, că bănuia ce o să găsească.

- Ce te uiţi ca proasta? De frumuseţe îţi arde cînd zbiară ăsta micu?

Arăpilă clipi des şi recunoscu pentru sine cruzimea pedepsei primite. Începu să legene pruncul, îi schimbă pelincile cu mare trudă, dar nu se potolea şi pace! Ba parcă de ce-l zguduia nerăbdător, boţul de carne scotea sunete şi mai cumplite. Abia cînd îl dureau braţele ca şi cum ar fi învîrtit toată ziua un păcătos în frigare, iar capul dădea să i se desfacă în sferturi, copilul tăcu.

- Unde-i haleala? îl prinse de cot noul stăpîn, mai să-i rupă osul.

Se repezi Arăpilă în cuhnie. Pe plită, o oală bolborosea nerăbdător, iar alături, fum negru ieşea dintr-o tigaie. O apucă repede, întrebîndu-se de ce-i sînt degetele aşa butucănoase şi muncite, dar simţi o arsură cumplită. Scăpă, în zornăială amarnică, tigaia şi fasolea prefăcută pe jumătate în scrum se împrăştie pe podea. Lui Arăpilă însă nu-i păsa, doar se ţinea de palma betegită şi sîsîia de durere. Urletele celui mic reîncepură cu putere sporită, iar paşii namilei duduiră pînă la el.

- Ce-i porcăria asta? Te dă mîncarea afară din casă?

Şi şleap, o palmă peste ochi! Nici nu ştia Arăpilă de ce să se apuce întîi: să strîngă mizeria, să ia oala cealaltă de pe foc ori să potolească din nou pruncul. Pînă la urmă, prinse cu fereală toarta cratiţei în care fierbeau ceva cartofi şi o puse pe masă. Cît îi presăra cu o mînă de verdeaţă şi oleacă de unsoare, o javră toflogoasă se repezi la resturile de fasole. Pînă s-o alunge, începu să troscăie din fălci de parcă ar fi îmbucat carne de purcel.

Arăpilă umplu farfuria bărbatului şi se repezi la fecioraş. Se gîndi să-i doinească, dar nu ştia decît cîntece de cătănie, învăţate în sutele de ani cît ispitise soldaţii să-şi lepede sufletul Tartorului în schimbul izbînzilor. Dar era aşa de disperat, că îşi apropie buzele de urechea pruncului şi începu a cînta. Iar la a

treia doină, ăl mic se linişti. Arăpilă fu încercat atunci de pîrdalnice junghiuri pe la maţe. Îşi aminti de cartofii dodoloţi din oală şi mai că nu-i dădură lacrimile la gîndul că se va înfrupta din ei. Cînd se întoarse la cuhnie, oala era însă goală şi matahala plescăia din buzele unsuroase.

- Nu mi-ai lăsat nici urmă de barabulă, măi bărbate? îl întrebă Arăpilă.

- Ce să-ţi mai las, proasto, că abia m-am săturat eu! Mănîncă din ce-a lăsat Grivei. Să-ţi fie de învăţătură de minte!

Se uită Arăpilă la resturile îmbăloşite şi, oricît l-ar fi muncit golul din pîntece, nu puse gura pe ele, ci le aruncă. Abia terminase de rînit şi se aşezase pe laviţă, cînd mîna grea a bărbatului îl prinse de păr.

- Tare leneşă eşti azi, nevastă! Rufele le-ai spălat? Ouăle din cuibar le-ai adunat? La dobitoace ai dat de mîncare? Soarele mai are mult pînă la asfinţit!

Şi, cu un şut, Arăpilă fu aruncat în ogradă, unde trudi cum nu o făcuse în toată slujba sa de drac. Cînd soarele îşi ascunse rumeneala după un deal, Arăpilă abia se mai putea mişca şi vedea îndoit de durere şi lihneală. Se tîrî pînă în casă, unde namila mîngîia javra şi pufăia dintr-un pănuş.

- Am terminat toate treburile. Pot acuma să mă hodinesc?

- Poţi. După ce mă mulţumeşti şi-n aşternut.

Arăpilă încremeni, că la asta nu se gîndise chiar deloc. Cuvintele lui Scaraoţchi îi răsunau însă în minte şi nu îndrăzni a ieşi din cuvîntul stăpînului. O făcu şi pe asta, mulţumind în gînd tuturor puterilor întunecate că, la facere, matahalei nu-i rămăsese destulă carne şi pentru o bărbăţie adevărată. Iar cînd bărbatul oftă lung şi coborî de pe el, se încovrigă şi închise ochii, sperînd să-l aline desfătarea somnului. Nu apucă să numere în minte nici pînă la trei, că namila începu a-i căra pumni în spate.

- Cum să dorm cu sforăiala ta, nebuno? Treci în cocină! Cu mine stă doar Grivei...

Toate le îndurase Arăpilă, dar să fie cîinele mai bun ca el, după ce-l mulţumise în toate pe stăpînul sorocit de Scaraoţchi, era prea mare înjosire! Poate nu mai avea puteri de drac, dar un strop de mîndrie tot îi rămăsese. Se ridică din aşternut, ieşi în ogradă şi rupse o şipcă potrivită din gard. Se întoarse apoi tiptil

în odaie şi-l otînji pe bărbat drept între ochi, umplîndu-l de sînge.

- De ce? strigă namila, zvîrcolindu-se ca un copilaş.

- Că eşti un porc, de aia! Locul tău îi în cocină, nu al meu!

Abia termină de vorbit Arăpilă şi ghearele lui Scaraoţchi îl traseră spre focul împărăţiei sale. De data asta însă Arăpilă plecă fluierînd. După tot ce îndurase într-o singură zi de la un om, nu se mai temea deloc de furcile şeitanilor mărunţei, şi nici de mînia lui Belzebut.